

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

METJŪ KVĒRKS

NAKTS AĢENTS

Sulīgs stāsts, kurš liek naktī ilgi palikt nomodā...
Neatvairāmi!

Lee Child

METJŪ
KVĒRKS

**NAKTS
AĢENTS**

MATTHEW
QUIRK

THE NIGHT
AGENT

METJŪ
KVĒRKS

NAKTS
AĢENTS

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-3
Kv 320

Copyright © 2019 by Rough Draft, Inc. All rights reserved.
William Morrow An Imprint of HarperCollins Publishers

Metjū Kvērka romāna "Nakts aģents"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Liene Akmens
Vāka dizains Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-947-2

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2019

PITERAM

PROLOGS

Pīters Saterlends tumšzilā uzvalkā un līdz spīdumam nospodrinātās melnās Oksfordas stila kurpēs lauzās cauri biežņai.

Viņš bija īsts Federālā Izmeklēšanas biroja darbinieka iemiesojums un jau gadiem rūpīgi ievēroja šīs iestādes kodeksu. Perfekti un nevainojami.

Cirvis viņam rokā bija pavisam jauns, ar spožu asmeni un trīsdesmit sešas collas garu oša kātu, un tikpat jauna gurna makstī bija pistole bez sērijas numura.

Uz kakla vidēja sasitumi un grieztas brūces, un viņš nebija gulējis divdesmit četras stundas.

Nenovērsdams skatienu, Pīters gāja uz sarkanu ķieģeļu nama pusi. Viņš zināja, kā tikt iekšā un ārā, neatstājot pēdas. Tāds bija viņa darbs – novērošana, izsekošana, pašam paliekot nemanītam.

Bet slēpšanās laiks bija pagājis. Viņš šķērsoja mīksto mauriņu un tuvojās pagalma puses durvīm.

Diena bija vēsa, un viņam bija piesārtuši vaigi. Ausīs kā spēcīgi vilņi atbalsojās sirdspuksti. Viņam tas patika – tāpat kā adrenalīns, kas pārņēma, tiklīdz viņš pieveica nedaudzos lieveņa pakāpienus.

Mājā noteikti bija ierīkota signalizācija, taču Pīters par to neuztraucās. "Lai viņi nāk! Visi! Policija, Slepenais dienests, aukstasinīgie slepkavas, kas maskējušies kā izlūkdienesta virsnieki."

Noteikumus Pīters bija ievērojis vienmēr. Tas bija obligāts nosacījums. Viņa tēvs bija valsts nodevējs, un aizdomu ēna visu mūžu bija gulējusi arī pār Pīteru – lai cik nevainojams viņš būtu, no tā nevarēja izvairīties. Un tagad nodevēja birka bija piekarināta arī viņam.

Nepalēninājīs soli, Pīters nolaida roku un ļāva cirvja kātam slīdēt caur pirkstiem tiktāl, ka varēja ieķerties pašā galā. Tad viņš satvēra instrumentu arī ar kreiso delnu – tieši virs labās – un atvēzēja virs galvas tā, ka četras mārciņas smagais asmens gandrīz vai skāra mugurkaulu. Cirtienā iesaistījās katrs ķermeņa muskulītis.

Un viņš tajā ieguldīja visu – četrpadsmit gadus apspiestās dusmas, nepieciešamību spēlēt pēc šiem liekulīgajiem noteikumiem un niknumu, kas pārņēma, kad jānoskatās, kā varēno rokās mirst bezpalīdzīgie. Skautu muļķībām vienreiz tika pielikts punkts.

Asmens nošvīkstēja gaisā un pāršķēla durvju vērtņi gluži kā tarāns. Slēdzene un rokturis izlūza. Viņš izspēra vērtnes paliekas.

Kamera atradās tieši virs galvas.

"Ideāli." Pīters gribēja, ka viņu redz un Baltajā namā izceļas trauksme.

Seifa meklējumos viņš uzgāja augšstāvā.

Nodevēji bija slepkavojuši nevainīgos un iesaistījās karā pret savu valsti, tādā kā klusā apvērsumā.

Viņš apzinājās, ka varbūt vajadzēs kādu nogalināt. Dieņu iepriekš tas vēl šķita neiedomājami, taču ar tādu node-

vību viņš nespēja samierināties un tādas dusmas nekad vēl nebija izjutis. Vairs nebija saprotams, kas viņš ir, taču skaidri apzinājās, ko vajadzēs darīt. Te bija iespējams tikai viens iznākums – nomērķēt un šaut.

PIRMĀ NODAĻA

Pirms sešām dienām

Pie Pītera skapja stāvēja viņa Oksfordas stila kurpes. Uz āķa karājās svaigi gludināts kreklis un tumšzils uzvalks. Nozvanīja modinātājpulkstenis. Bija pieci pēcpusdienā.

Viņš izkāpa no gultas un attaisīja žalūzijas, tad glīti sakārtoja palagu un stepēto pārklāju.

Saule atradās zemu pie horizonta un nozuda aiz kokiem un daudzdzīvokļu ēkām netālu no Nacionālās katedrāles.

Tuvojās vakars, bet viņam tikai tobrīd aizsākās diena. Viņš bija Federālā Izmeklēšanas biroja darbinieks un vēl neizdibinātu apstākļu sakritības dēļ tika norīkots uz Balto namu – no septiņiem vakarā līdz septiņiem rītā strādāja divpadsmit stundu naktsmaiņu Operatīvās vadības centrā.

Galvenais uzdevums, īsos vārdos sakot, bija visu nakti sēdēt pie ārkārtas situāciju telefona un gaidīt trauksmes zvanu, kurš varbūt arī nekad nepienāks.

Ar autobusu aizbraucis līdz Lafajeta skvēram, viņš kājām devās dienvidu virzienā. Rietošā saule iekrāsoja Balto namu sarkanu.

Viņš šķērsoja G ielu un ieslidēja bārā "Toniks", kas atradās Fogibotomas rajonā. Turp Pīteru bija uzaicinājis kolēģis Braiens no Rietumu spārna. Lai viņu ar skatienu atrastu, Pīters aizsoļoja līdz dibensienai un nopētīja telpu, rūpīgi novērtēdams apmeklētājus, iegaumēdams viņu garumu un svaru, atšķirīgās izskata iezīmes un dīvainības uzvedībā.

No šiem vecajiem ieradumiem viņš nekad nespēs atbrīvoties. Novērošana gadiem ir bijusi viņa darbs – Federālajā Izmeklēšanas birojā viņš sāka strādāt par novērošanas speciālistu.

Ar sešas pēdas un sešas collas garo, slaido un divsimt divdesmit mārciņas smago augumu pūli viņš pamatīgi izcēlās, taču labprātāk izvairījās no liekas uzmanības un zināja, kā to izdarīt.

Beidzot viņš ieraudzīja Braienu, kurš māja viņam ar roku. – Gribēsi alu?

– Paldies, – Pīters attrauca, – bet man šovakar ir maiņa.

– Tu joprojām strādā naktis?

Pīters atdarināja gulēšanu stāvus, tad attaisīja acis un pārsteigts noprasīja: – Ko?

Braiens pasmējās un iemalkoja dzērienu. Viņam, bezbēdīgam Konektikutas štata puisim, kas strādāja birojā pie padomnieka nacionālās drošības jautājumos, bija nevainojami piegriezts uzvalks, moderns un pārāk dārgs, lai to varētu atļauties ar viņa algu. Ar Pīteru viņi vairākkārt bija kopā spēlējuši basketbolu. Braienam piemita niķis katra teikuma galā minēt sarunbiedra vārdu – "Kur tu gāji skolā, Pīter?" –, un varēja uzskatīt, ka tas raksturo nelabojamu noderīgu pazišanos veidotāju, kas nemitīgi cenšas saglabāt atmiņā cilvēku vārdus.

Ar Braienam blakus sēdošo vīrieti Pīters bija iepazinies kādā bārbekjū ballītē vasarā. Viņš strādāja Federālā Izmeklēšanas biroja direktora pakļautībā.

– Sveiks, Teo, – Pīters sacīja, un abi sarokojās.
– Sāc nu, – Braiens mudināja Teo, kurš piesardzīgi palūkojās apkārt.

– Kas īsti notiek? – Pīters pavaicāja.

– Teo redzēja sarakstu ar paaugstināmajiem un pārceļamajiem. – Federālā Izmeklēšanas biroja liekēžu aprindās tas bija iemīļots baumu temats. Braiens smīnēdams jautāja Pīteram: – Vai gribi noskaidrot, kurā sadaļā esi iekļauts tu?

– Protams, – Pīters atbildēja, taču pacēla delnu, tiklīdz Teo paliecās uz priekšu. – Bet nesaki man ne vārda.

– Ko?

– Drīz es tāpat uzzināšu.

– Bet tagad negribi?

– Nudien, es pagaidīšu.

Teo izslējās, un kopīgo noslēpumu gaisotne izplēnēja. – Nav jau nekāda lielā muiža, – Teo noteica, it kā velētos aizstāvēties. Un nebija jau arī. Priekšnieki nereti izmeta pa kādam mājienam, un lielākā daļa rīkojumu par paaugstinājumiem tika izsludināti krietni iepriekš.

– Nebija mans nolūks tevi aizvainot, – Pīters sacīja, – taču es patiešām nealkstu to zināt.

– Tu tagad centies norādīt, ka es esmu kaut kāds ložņa? Tu?

Pīters allaž uzmanījās, lai nepieļautu kļūdas. Arī viņu uzraudzīja – lielāko daļu viņa mūža –, lai konstatētu kaut niecīgāko pārkāpumu. Iespējams, tieši tāpēc novērošana un pretnovērošana tik lieliski spēja pastāvēt līdzās.

Viņš vienmēr cienīja noteikumus, jo cerēja, ka ar šādu pakļaušanos izvairīsies no tēva pastrādāto noziegumu ēnas.

– Nē, – Pīters mierīgi attrauca. – Bet mani iekšā nepiniet.

Teo riebīgi iesmējās. – Tu iztaisies tik pareizs, bet ikviens zina... – Viņš aizgriezās.

– Ko zina? – Pīters noprasīja.

It kā meklētu kādu labāku sarunbiedru, Teo nopētīja telpu pa kreisi no sevis un nočukstēja vārdus "tētis" un "spiegs".

Pīters paspēra soli tuvāk un ieskatījās Teo acīs. – Vai tu gribētu kaut ko piebilst? – Piepūtis vaigus, Teo kādu mirkli raudzījās pretī. Iestājās klusums. – Man nūdien nav iebildumu, – Pīters turpināja. – Es to visu jau esmu dzirdējis. – Ar šiem riebigajiem pārmetumiem viņam vajadzēja cīnīties visu mūžu. Galvenais ir parādīt, ka tu esi citāds un ka tev nav nekā slēpjama.

Augumu pāršalca patikams vilnis – tādu viņš izjuta pirms lielajām spēlēm vai gadījumos, kad novērojamais objekts mēģināja nozust. Tagad viņš jau mēnešiem nīka pie rakstāmgalda un ilgojās pēc iespējas rīkoties.

Viņš ar ikšķa nagu pārvilka pāri vidēja pirksta sānam un tad stingri saspieda kauliņu. Ķermeni caurstrāvoja sāpes. Tas bija sens paņēmiens, lai veikli atgūtos. "Mierīgi, Saterlend, mierīgi." Viņš divas reizes dziļi ieelpoja un tad pasmaidīja.

Tas sanervozēja Teo, kurš papurināja galvu un, ne vārda neteicis, atkāpās.

Braiens savilka seju grimasē un sacīja Pīteram: – Piedod.

– Neuztraucies, – Pīters atbildēja. Apkārtējie pamazām atsāka savas sarunas. – Man nu jāiet.

– Esi pārliecināts, ka neko negribi? Varbūt tasīti kafijas?

– Nē, paldies.

Tiklīdz Pīters pagriezās uz durvju pusi, Braiens pacēla glāzi. – Viens godīgs cilvēks visā Vašingtonā.

– Zinu. – Pīters pasmaidīja. – Un tas mani biedē.

OTRĀ NODAĻA

Tas vakars Baltā nama Operatīvās vadības centrā sākās ierasti. Pīters iegāja Rietumu spārnā, un Slepēnā dienesta darbinieks pārbaudīja viņa žetonu.

– Kā klājas, Lāci? – Tā bija Pītera iesauka vēl kopš koleģijas laikiem.

– Esmu nedaudz ierūsējis, – Pīters atbildēja. – Vajadzētu biežāk izrauties.

– Tevi joprojām tur tajā pagrabā?

– Jā, kungs.

Viņš iesmējās. Apsargam tik liela auguma cilvēka atrašanās nelielā telpā allaž bija neizsmeļams humora avots. – Cik tur ir augsti griesti? Astoņas pēdas? Septiņas?

– Ar katru nakti jo zemāki, – attrauca Pīters, viegli pabungoja pa leti un aizsoļoja pa koridoru.

Garām pagāja Pītera priekšnieks, vecākais padomnieks un FIB Nacionālās drošības nodaļas veterāns Džeimss Hokinss, kaut ko lasīdams telefonā. Viņš bija prezidenta štatā un konsultēja pretizlūkošanas un terorisma jautājumos. Šķita, ka viņš Pīteru ir pamanījis, taču par to liecināja vien tikko jaušama uzacu saraukšana.